Lieta Nr.119002316
102AA-0074-16/12

SPRIEDUMS
Liepājā, 2016.gada 8.jūnijā

Kurzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente S.Mertena
tiesneši K.Līcis un S.Reinholde
rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par **/pers. D/, personas kods /personas kods/**, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{15}panta ceturtās daļas sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Kuldīgas rajona tiesas 2016.gada 4.aprīļa spriedumu.
Tiesas kolēģija, pārbaudot lietas materiālus,

k o n s t a t ē j a

2016.gada 6.februārī Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors K.Knāķis/pers. D/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC 202197 (turpmāk – Protokols) par to, ka 2016.gada 6.februārī plkst.03.47 /pers. D/ vadīja transportlīdzekli *VW Golf*, valsts reģistrācijas numurs /Tl numurs/, Skrundā pa Saldus ielas laukumu, virzienā uz Saldus ielu no pilskalna puses, atrodoties alkoholisko dzērienu ietekmē. Alkohola koncentrācijas pārbaude veikta ar mēraparātu AlcoQuant 6020 plus Nr.A405194. Minimālā alkohola koncentrācija izelpas gaisā 1,55 promiles, kas atbilst alkohola koncentrācijai asinīs. Ir pārkāpts Ceļu satiksmes likuma 28.panta pirmās daļas 1.punkta "a" apakšpunkts. Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtajā daļā *(lietas 1.lapa)*.

Ar Kuldīgas rajona tiesas 2016.gada 4.aprīļa spriedumu (turpmāk – Spriedums) /pers. D/ atzīts par vainīgu pēc Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtās daļas un sodīts ar administratīvo arestu uz 15 diennaktīm, naudas sodu 1400 *euro* apmērā, atņemot visa veida transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Tiesa norādījusi – neraugoties uz to, ka /pers. D/ savu vainu neatzīst, tā pierādīta ar liecinieku /pers. G/ un /pers. H/ liecībām, lietas materiāliem un ar policijas automašīnas fiksēto videoierakstu savstarpējā cēloniskā kopsakarībā. Izanalizējot policijas inspektoru liecības, tiesa atzinusi, ka tās ir patiesas, ticamas, jo tajās nav pretrunu, liecības savstarpēji ticami viena otru papildina, kā arī liecības nav pretrunā ar citiem lietā savāktajiem pierādījumiem. Lietas izskatīšanas gaitā tiesai neradās objektīvas šaubas par policijas darbinieku neitralitāti šajā lietā. Turklāt liecinieka /pers. G/ tiesā sniegtās liecības sakrīt ar lietā esošo paskaidrojumu, kas apstiprina liecinieka teikto par to, ka viņš redzējis, ka automašīna *VW Golf* brauc pa laukumu, bet, pamanot tuvojošos policijas automašīnu, apstājas. Izvērtējot lietas materiālos esošo videoierakstu kopsakarā ar liecinieku liecībām, tiesa atzinusi, ka liecinieku liecības ir patiesas un automašīna atradās kustībā, braucot pa pilskalna laukumu, virzienā uz Saldus ielu, Skrundā.

Tiesa norādījusi, ka tā netic liecinieka /pers. I/ liecībai par to, ka /pers. D/ nevadīja automašīnu, jo liecība ticami neizskaidro, kādēļ /pers. D/ bija jāsēžas vadītāja vietā, ja viņam nebija nodoms automašīnu vadīt, liecība ticami neizskaidro, kādēļ automašīnas novietojums uz laukuma nav tāds, kas liecinātu par stāvēšanai novietotu automašīnu. Tāpat nav ticams, ka automašīnu iedarbināja liecinieks, un ka tā pēc iedarbināšanas sāka ripot. Ar policijas darbinieku liecībām ir pierādīts, ka automašīna atradās kustībā, tās ātrums bija apmēram 20 km stundā un tā šādā kustībā veica attālumu vismaz 5 līdz 10 metrus. Tiesa atzinusi, ka šādu ātrumu automašīna nevar iegūt, ripojot vienu vai divus metrus, kā apgalvoja /pers. D/ un liecinieks /pers. I/. Tiesa uzskatījusi, ka policijas darbinieki, būdami ar ievērojamu darba pieredzi, profesionāli spēj fiksēt automašīnas kustības ātrumu un to, vai automašīna atrodas kustībā, kā arī spēj objektīvi novērtēt automašīnas vadītāja reakcijas, pamanot policijas dienesta automašīnu.

Attiecībā uz /pers. J/ sniegto liecību tiesa norādījusi, ka tikai fakts vien, ka /pers. D/ lieciniekam naktī zvanījis, lai aizved viņu līdz benzīntankam, nepierāda, ka /pers. D/ nepildīja automašīnas vadītāja funkcijas, turklāt minētā liecība nav pierādīta un pamatota ar citiem patiesiem pierādījumiem.

/pers. D/ vainu pierāda arī Protokols, transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols NB329619, alkometra AlcoQuant izdrukas.

Atbildība pēc Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtās daļas iestājas neatkarīgi no tā, cik garu ceļa posmu, kā arī pa kuru vietu braucot persona ir pildījusi transporta līdzekļa vadītāja funkcijas un vadījusi transporta līdzekli. Ņemot vērā, ka /pers. D/ pildīja transporta līdzekļa vadītāja funkcijas automašīnas kustības laikā, viņam kā automašīnas vadītajam bija imperatīvs pienākums ievērot Ceļu satiksmes likuma prasības.

Tiesa norādījusi, ka tā netic /pers. D/ paskaidrojumiem un /pers. I/ liecībai par to, ka /pers. D/ nav vadījis automašīnu. Tiesa uzskata, ka tā ir /pers. D/ aizstāvēšanās taktika, lai tādā veidā izvairītos no soda *(lietas 39.-43.lapa)*.

Par minēto Spriedumu /pers. D/ iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot to atcelt un lietu izbeigt. Sūdzības iesniedzējs nenoliedz, ka Protokolā norādītajā vietā un laikā atradies Skrundā, taču noliedz, ka vadījis transportlīdzekli. Sūdzības iesniedzējs paskaidro, ka 2016.gada 5.februāra vakarā kopā ar /pers. I/ ar automašīnu *VW Golf* aizbraukuši uz Skrundu, kur novietojuši to stāvēšanai Skrundas pilskalna laukumā (Saldus ielas laukumā), pēc kā sākuši lietot alkoholu. Bijuši ciemos Skrundā un ap plkst.03.10 devušies atpakaļ uz automašīnu, lai savāktu maku un cigaretes. Gaidījuši paziņu /pers. J/, kuram piezvanījuši un palūguši, lai aizved viņus mājās. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņš iesēdies vadītāja sēdeklī, bet /pers. I/ blakus sēdētāja sēdeklī. Tā kā bija auksti, /pers. I/ ieslēdzis automašīnas pārnesumu neitrālajā ātrumā un, pagriežot automašīnas atslēgas, piestartējis dzinēju, lai sasildītos. Ņemot vērā, ka automašīna netika nodrošināta ar stāvbremzi, tā sāka ripot uz priekšu un paspēja noripot apmēram divus trīs metrus, kad viņš nospiedis bremzi un automašīna apstājās. Šajā brīdī ieraudzījis, ka piebrauc policijas ekipāža, kā arī aiz viņiem piebrauc /pers. J/ kopā ar Elanu. Mēģinājis policijas darbiniekiem izskaidrot situāciju, bet viņi neesot ticējuši.

Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Latvijas APK 9.pantu, 239.panta pirmās daļas 1.punktu un uzskata, ka lietvedība administratīvā pārkāpumā ir jāizbeidz administratīvā pārkāpuma sastāva neesamības dēļ. Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz Latvijas APK 243. un 244.pantu, Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprināto nevainīguma prezumpciju un tiesu praksi, norādot, ka lietā nav nopratināti liecinieki /pers. J/, Elans un /pers. I/. Nolēmums ir pieņemams vadoties tikai no iegūtajiem pierādījumiem, kuri ir pieļaujami, neapstrīdami un tiek izslēgtas šaubas. Personas apstrīdētais protokols nav izmantojams kā pierādījums un šādos gadījumos nepieciešami arī citi pierādījumi – videofiksācija, liecinieku liecības *(lietas 47.-48.lapa)*.

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā Sprieduma pamatojumu, tiesas kolēģija atzīst, ka **Kuldīgas rajona tiesas 2016.gada 4.aprīļa spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. D/ apelācijas sūdzība noraidāma.**

Latvijas APK 7.panta pirmā daļa nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā. Atbilstoši minētā panta otrajai daļai lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Latvijas APK 243.pants noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas APK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā. Kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem, iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

Tiesas kolēģija secina, ka viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktajā kārtībā iegūtiem pierādījumiem ir pamats izdarīt secinājumu par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Tiesas kolēģija konstatē, ka /pers. D/ saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtās daļas, kurā paredzēta administratīvā atbildība par transportlīdzekļa vadīšanu vai mācīšanu vadīt transportlīdzekli, ja izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 1,5 promiles.

Lietā nav strīda par to, ka /pers. D/ atradies alkoholisko dzērienu ietekmē, ko apliecina mēraparāta nolasījuma izdrukas Nr.1642 un 1643 *(lietas 6.lapa)*, transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols Nr.NB 329619 *(lietas 7.lapa)*, un ko nenoliedz arī pats /pers. D/. Lietā ir strīds par to, vai /pers. D/ 2016.gada 6.februārī plkst.03.47 vadīja transportlīdzekli *VW Golf,* valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/.

Izvērtējusi apelācijas sūdzību, tiesas kolēģija secina, ka sūdzības iesniedzējs nav norādījis jaunus argumentus vai apstākļus, ko pirmās instances tiesa nebūtu

vērtējusi, pieņemot Spriedumu. Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa atbilstoši Latvijas APK 243.pantam pareizi novērtējusi pierādījumus un lietas faktiskos apstākļus administratīvā pārkāpuma lietā un, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, apelācijas instances tiesai nav pamata lietā jau konstatēto apstākļu pārvērtēšanai, jo apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas Spriedumā norādītajiem atzinumiem, papildus uzsverot sekojošo.

Lai gan policijas darbinieki notikuma vietā no /pers. J/, /pers. I/ un Elana (uzvārds nav norādīts) nav pieprasījuši paskaidrojumus, /pers. J/ un /pers. I/ pēc /pers. D/ aizstāvja lūguma tika uzaicināti uz tiesas sēdi pirmās instances tiesā un ir snieguši savas liecības. Attiecībā uz liecinieka Elana uzaicināšanu uz tiesas sēdi, sūdzības iesniedzējs nav izteicis šādu lūgumu, taču lietā esošie materiāli un ziņas par faktiem ir pietiekamas, lai arī bez minētā liecinieka liecības izvērtētu, vai /pers. D/ darbībās ir konstatējams Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs.

No /pers. D/ sākotnējiem paskaidrojumiem izriet, ka viņš atradies transportlīdzekļa *VW Golf*, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, vadītāja pusē, bijis alkohola reibumā, bet transportlīdzekli nav vadījis. Sēžot nejauši nospiedis vienu no pedāļiem un mašīna sākusi ripot un tajā brīdī ieradušies Valsts policijas darbinieki.

Savukārt paskaidrojumos pirmās instances tiesas sēdē un apelācijas sūdzībā /pers. D/ norāda, ka automašīna sākusi ripot uz priekšu tāpēc, ka blakussēdētājs /pers. I/ ieslēdza automašīnas pārnesumu neitrālajā ātrumā un, pagriežot atslēgas, piestartēja dzinēju.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka ar brīdi, kad persona atrodas automašīnas vadītāja vietā un transportlīdzeklim darbojas motors, tā uzņemas vadītāja funkcijas un tai ir jākontrolē automašīna un sava rīcība, jāatbild par tās tehnisko stāvokli un sekām. Atbildība pēc Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtās daļas iestājas neatkarīgi no tā, cik garu ceļa posmu, kā arī pa kuru vietu braucot, persona ir pildījusi transportlīdzekļa vadītāja funkcijas un vadījusi transportlīdzekli. Tā kā /pers. D/ pildīja transportlīdzekļa vadītāja funkcijas automašīnas kustības laikā, viņam kā automašīnas vadītajam bija imperatīvs pienākums ievērot Ceļu satiksmes likuma prasības.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka gadījumos, kad persona apstrīd protokolu, ir nepieciešami arī citi pierādījumi par pārkāpumu. Attiecībā uz minēto argumentu, tiesas kolēģija norāda, ka no 2012.gada 1.jūlija Latvijas APK 243.panta ceturtajā daļā ir noteikts – ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona. Proti, administratīvā pārkāpuma protokola loma ir papildināta, paredzot, ka to var izmantot arī kā pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietā, ja vien netiek pierādīts pretējais. Protokolā fiksētās ziņas par faktiem ir apstiprinātas ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem, tostarp policijas darbinieka /pers. G/ paskaidrojumu, videoierakstu un policijas darbinieku /pers. G/ un /pers. H/ sniegtajām liecībām.

Izvērtējot policijas darbinieka /pers. G/ paskaidrojumu un liecību un policijas darbinieka /pers. H/ sniegto liecību, tiesas kolēģija secina, ka tās nav pretrunā viena otrai un lietas faktiskie apstākļi sakrīt. Lietā arī nav neviena pierādījuma, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieki būtu neobjektīvi vai nekompetenti konkrētā administratīvā pārkāpuma konstatēšanā.

Savukārt /pers. D/ paskaidrojumi un liecinieka /pers. I/ liecība par to, ka /pers. D/ transportlīdzekli alkoholisko dzērienu ietekmē nav vadījis, ir pretrunā lietas faktiskajiem apstākļiem. Līdz ar to pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka minētā liecība uzskatāma par sniegtu nolūkā palīdzēt /pers. D/ izvairīties no iespējamās administratīvās atbildības.

Tiesas kolēģija nekonstatē procesuālus pārkāpumus pirmās instances tiesas rīcībā, kas ļautu apšaubīt kāda pierādījuma ticamību vai attiecināmību par /pers. D/ vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Pirmās instances tiesa atbilstoši Latvijas APK 243.pantam pareizi novērtējusi pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā.

No nevainīguma prezumpcijas principa izriet, ka tiesai tikai pamatotu šaubu gadījumā tās jātulko par labu indivīdam. Par pamatotām šaubām nav uzskatāmas jebkuras šaubas, bet gan tādas, kas vērstas uz apstākļiem, kas varētu ietekmēt lietas izlemšanu un kuras lietas izskatīšanas gaitā nav iespējams novērst.

Tiesas kolēģijas ieskatā lietā ir pietiekami, ticami, objektīvi un pārliecinoši pierādījumi tam, ka /pers. D/ ir vadījis transportlīdzekli alkoholisko dzērienu ietekmē un alkohola koncentrācija asinīs pārsniedza 1,5 promiles, tādējādi izdarot administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtajā daļā, par ko /pers. D/ pamatoti piemērots administratīvais sods.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka sods piemērots ievērojot Latvijas APK 32.pantā noteiktos vispārīgos noteikumus soda uzlikšanai par administratīvo pārkāpumu, un /pers. D/ piemērotais administratīvais sods ir samērīgs un atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

Tiesas kolēģija atzīst, ka šādos apstākļos Kuldīgas rajona tiesas 2016.gada 4.aprīļa spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. D/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu un 289.^{22}pantu, tiesas kolēģija

n o s p r i e

atstāt negrozītu Kuldīgas rajona tiesas 2016.gada 4.aprīļa spriedumu, bet /pers. D/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Motivēts spriedums sastādīts un pieejams **no 2016.gada 8.jūnija.**

Tiesnese S.Mertena

Tiesnesis K.Līcis

Tiesnese S.Reinholde